

BÓKA MÁRIA KÉT VERSE

AHOGY A CSILLAG ...

Mélyen alvó
ne ébredjen,
ébredező
ne álmodjon.

Iramodó
meg ne álljon,
való felett
ne vitázzon.

Megalkuvó
sose legyen,
zárt ajtókat
ne döngessen.

– Vércsékkel
ne vacsorázzon,
legyen tolla,
hogy elszálljon.

Ne harsogjon
vérdesetten,
ragyogjon fel –
hulljon alá . . .

Törjön össze
üvegszemű
éjjeleken,
hogyha úgy kell –
észrevétlen.

AMÍG A FÁJDALOM

Sírni, sírni,
nappalt éjszakával
felcserélni
besötétített szobában,
lehúzott redőnyök mögött.
Siratni világtalant,
akit az utolsó órán
egy jeges kéz megragad,
és látni enged;
siratni
elidegenültek világát,
az embereket.
Siratni létezőt,
idő előtti múltást, balgát,
ki úgy véli érdemtelen,
azt, ki nem fogja fel,
vajúdónak a születendő
mit jelent.
Sírni –
sírni, zivatarokkal,
égzengéssel,
villámcsapta fákkal,
csüggedőkkel,
bömbölő csatornákból

hömpölyögni
véraláfutásos földre.
Siratni meddőt,
azt, aki meg se született –
felszabadulók alázatával
elsírni végre
az el nem sírt könnyeket . . .
Két nap között
menekülőfélben,
valakinek a karjaiban,
amíg a fájdalomnak
minden létező rekesze
tárva-nyitva van.